

leriets Sejrs gang gennem Landet, at skulle høre sin Tids store Befrielsesværk smædet uden at være i Stand til at røre en Haand til Forsvar. Og han gjorde sig ingen Illusioner. Han vidste, hvor det hele bar hen. Vidste ogsaa, hvordan han selv blev bedømt af den unge Slægt, for hvis Fremtid han dog havde ofret al sin Kraft og sin egen Menneskelukke.

»Det er dumt at blive gammel,« sagde han. »Ingen skulde frivilligt opleve sin Alderdom. Det burde være en Straf, som Staten idømte Forbrydere. Livet er en ubarmhjertig Arbejdsherre. Naar vi er bleven graa i dets Tjeneste, sættes vi paa Porten med et Spark. Og saa raffineret er den gode Gud i sin Grusomhed mod os, at han opsparer alt det tungeste og bitreste i Livet til den trætte og svage Alderdom. Bare saadan en lille Ting — jeg laa netop og tænkte paa den, da du kom — mens alt andet i os ældes og forgaar, bliver vores Erindringer med Alderen mere og mere ungdommelige. Vi glemmer, hvad der skete idag eller igaar, men husker alt det gamle, der ikke hører Tiden til og ikke længer forstaas af nogen og gør os latterlige. Saadan lønner Livet sine trofaste!«

I det samme aabnedes Døren, og lille Jensens Gnom-Skikkelse kom tilsyne, forneden klædt i et grøntærnet Sjal, foroven i sin hvide Natdragt.